XI. évfolyam, 34. szám
1955. augusztus 25.

Ára 70 fillér

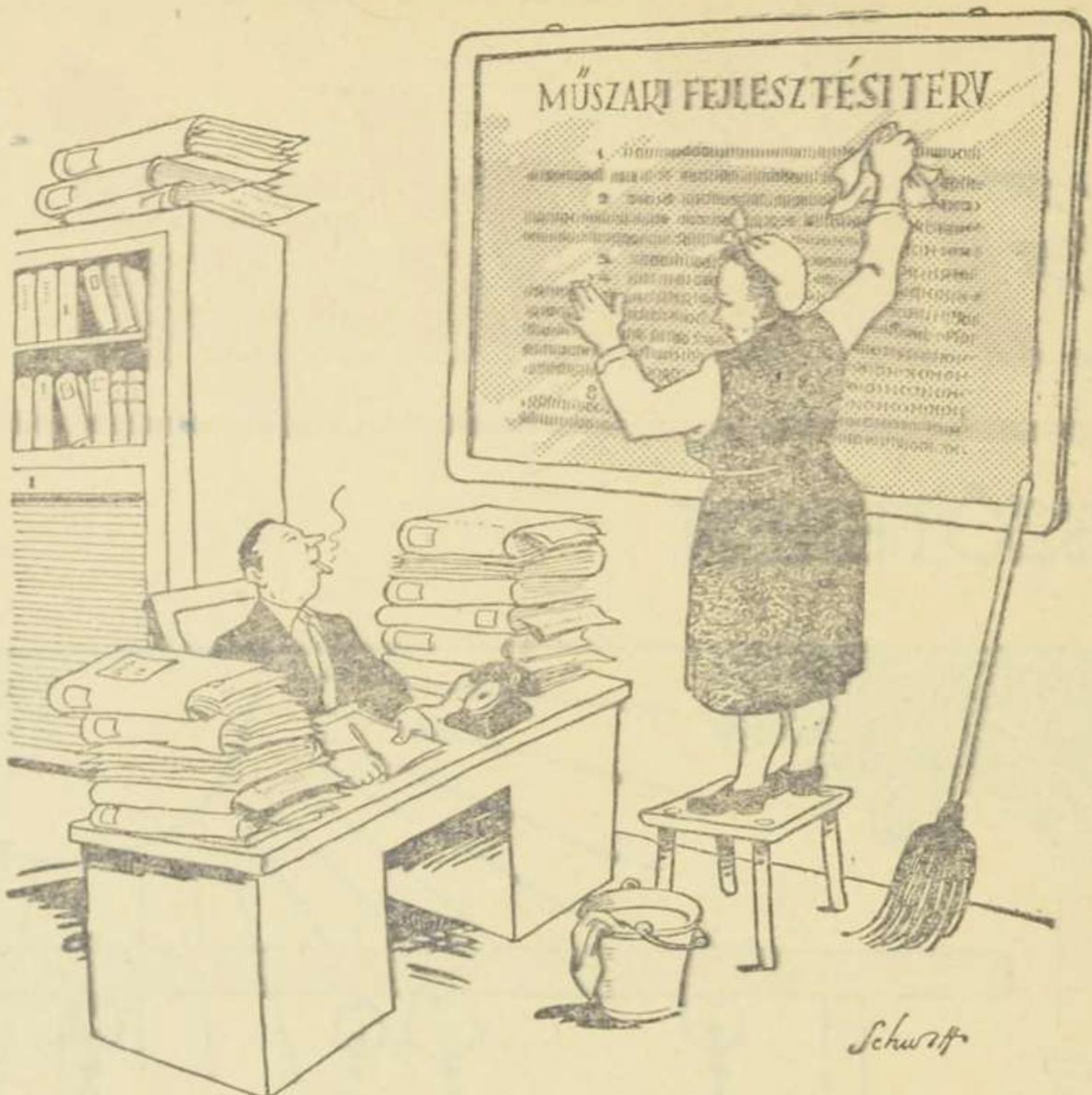
Ludas Matyi

EGY PESTI JÁTSZÓTÉREN



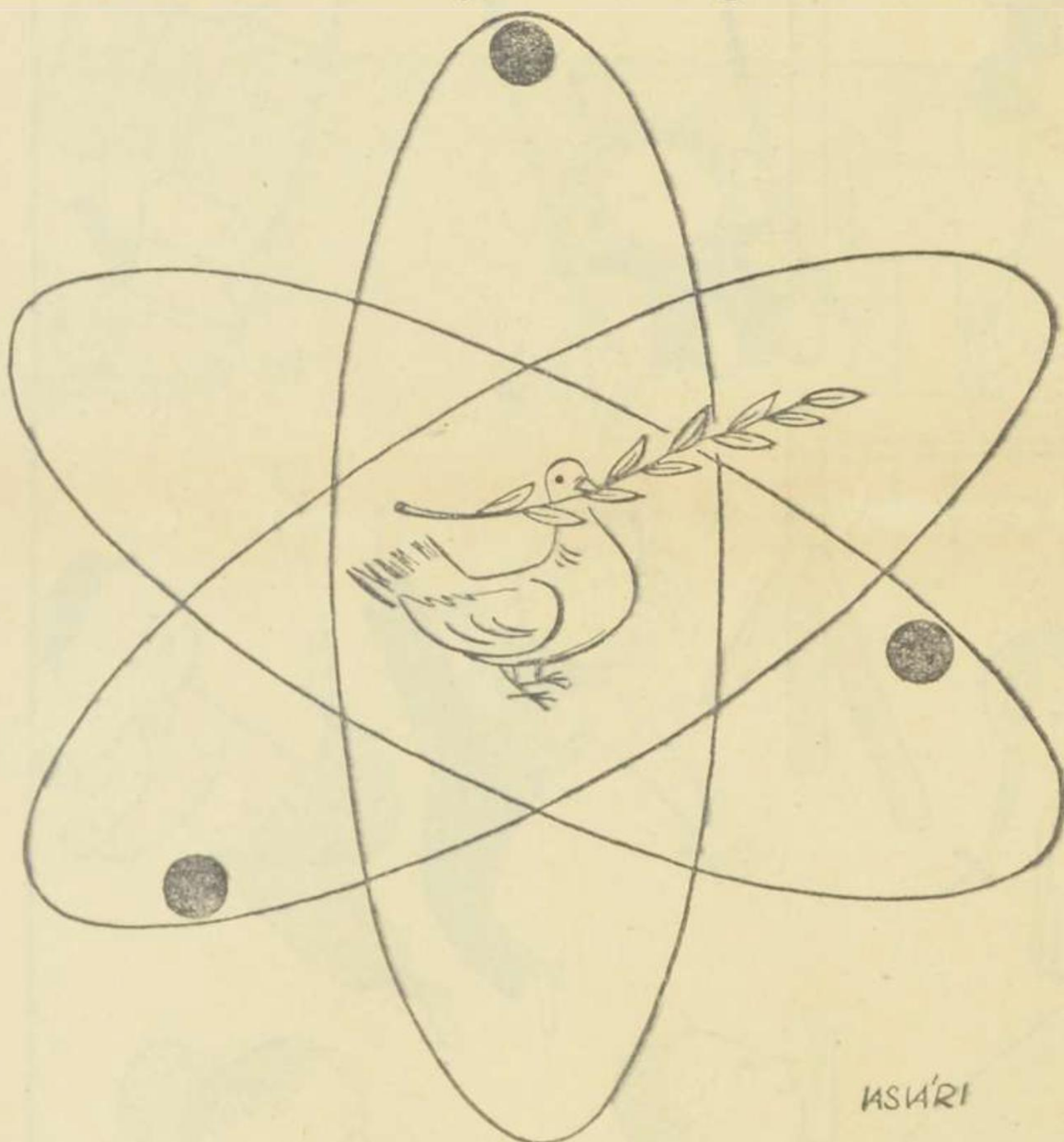
— Látod, nagypapa, milyen jó ma gyereknek lenni?

Jókor nézi!



— Törülje csak le a port arról a tábláról, hadd lássam, mit is kellett volna az első félévben végrehajtanom!

Az új atommag



Amint a mellékelt táblák mutatják



— Látja, ezek a táblák évek óta állnak itt a mi falunkban, innen is látszik, hogy minálunk a Tanács már régen törődik a versennyel...

Befejezetlen történet Balatonberényből

1.

Balatonberény, miként a neve is mutatja, a Balaton partján fekszik. Határa — ezt már nem mutatja a neve — szántó és szőlő. Lélekszáma 1500. (Ezt ott mondták. A lélekszám kifejezést kissé homályosnak találtuk, de kiderült, hogy test is pontosan annyi van.)

Termelőszövetkezet azonban mindmáig nem volt a községben.



2.

A szomszédos Kéthelyen van egy téesz, a Petőfi. Pár esztendővel ezelőtt átruccantak a berényiek Kéthelyre.

— Hadd lássuk, hogy fest a dolog közelről — mondták a pipa mögül.

Átmentek, visszajöttek.

— No? — kérdezték az otthoniak.

— Furcsa egy hely az a Kéthely — volt a válasz.

— Miért? Mi van a kéthelyi téeszben?

— Veszekedés.

Így aztán nem alakult meg akkor Berényben a téesz. Veszekedni otthon is lehet, egyénileg.



3.

Teltek-múltak az évek. Hogy-hogynem, Kéthelyen egyszercsak rájöttek valahogy, hogy a legharsányabb veszekedésnél is eredményesebb egy kis munka. Kéthelyen elkezdtek jól menni a dolgok, de olyan jól, hogy Balatonberénybe is híre ment.

— Mennyivel különb legények a kéthelyiek nálunk? — vetette fel a kérdést egy berényi ember, aki szeretett a dolgok mélyére nézni.

— Semennyivel — hangzott egyszerre tízfelől az önérzetes és határozott válasz. — Sőt...

— Nohát akkor nékünk mért nincs termelőszövetkezetünk? Ha a kéthelyiek meg tudták csinálni, mi is meg tudjuk csinálni!

— Meghiszem azt!

— Miért legyen jobb dolguk a kéthelyieknek, mint nekünk?

Erre senkisem tudott elfogadható okot felhozni. Így aztán elhatározták, hogy megalakítják a balatonberényi termelőszövetkezetet.



4.

Tóth Jani bácsi volt a lelke az egésznek. Népszerű ember, mindenki szereti őt Berényben. Mint a helyi pártszervezet titkárának, mint nyolcholdas gazdának, mint okos embernek egyként szívügye volt a termelőszövetkezet. Járt-kelt a faluban, ha egy perc ráérő ideje volt, mindjárt ment „vizitába". Addig vizitelgetett Jani bácsi, amig egyszerre csak együtt volt a tíz ember a téesz megalakulásához. Sok hosszú beszélgetés, pipázgatás, csöndes tűnődés, férj-feleség vita előzte meg a megalakuló gyűlést. Tóth Jani bácsi felesége azt mondta három nappal az alakuló ülés előtt:

— A tied három hold föld János, öt hold az enyém a nyolcból! A magad három holdját beviheted, az enyém kint marad!

— A családtagokat is bekapcsoljuk — nyugtatta meg szeretettel Jani bácsi.

Tudta, hogy tréfál az asszony.



5.

Takács Lajos is az elsők között volt, akik megpendítették a téesz dolgát. VB-elnökhelyettes, szép kis szőlője van, meg minden. Szóval tetszett neki is a dolog. Aztán eljött az alakuló ülés napja. Szombat este kilenckor volt ez, ott voltak az alakítók, de még Király elvtárs is ott volt a járástól.

— Kezdhetnénk már — mondta úgy féltíztájt a járási kiküldött.

— Egy perc az egész — nyugtatgatták. — Megvárjuk még Takács elvtársat.

— Hol van Takács elvtárs?

— Leugrott egy pofa serre a büfébe, ide a tópartra. Azt mondta, egy perc múlva visszajön.

Teltek-múltak a percek. A percekből ötpercek lettek, az ötpercekből negyedórák, de Takács Lajos nem jött.

— Azalatt már három akó sört megihatott — vélték egyesek.

— Csak nem esett tán a Balatonba? — aggódtak mások.

— Vagy tán a csapolást várja — vélték, akik ismerősök voltak a helyi viszonyokkal.

Aztán tisztázodott a dolog: Nem volt igazuk azoknak, akik azt hitték, hogy Takács Lajos a harmadik akó sört issza, azok is tévedtek, akik azt hitték, hogy a süllők martaléka lett, valamint azok is melléfogtak, akik azon a nézeten voltak, hogy a csapolást várja; azoknak volt igazuk, akik mint szemtanúk azt állították, hogy eljött érte a felesége, karonfogta és hazavitte.



6.

Dehát nem Takács Lajos az egyetlen. Nyers Zoltán is habozik még, Nagy Anna se döntött. Van olyan, aki egyik pillanatban esküszik az újra, a téeszre, különösen, ha látja a szomszéd falubeli téeszek magas kukoricáját, aztán a másik pillanatban hümmög: „Meg kell ezt még gondolni..."

Idő kell mindenhez.



7.

Megyünk Tóth Jani bácsival Balatonberény főutcáján. A kis közből szekér fordul ki.

— Ott van éppen Takács Lajos — int feléje Tóth Jani bácsi.

Ott ül a bakon a felesége is. A szőlőből jönnek. Mosolygó, csinos, szelidarcú asszonyka Takácsné. Mintha nem is ő vette volna karon az urát azon a bizonyos alakuló gyűlésen. Kezetfognak Jani bácsival, percekig rázzák egymás kezét.

— Mi újság Lajos? — kérdi Jani bácsi.

— Hát a többiekkel mi újság? — kérdi óvatosan Lajos.

— Alakulgat már a dolog. Ők meg azt kérdezik, hogy veled mi újság.

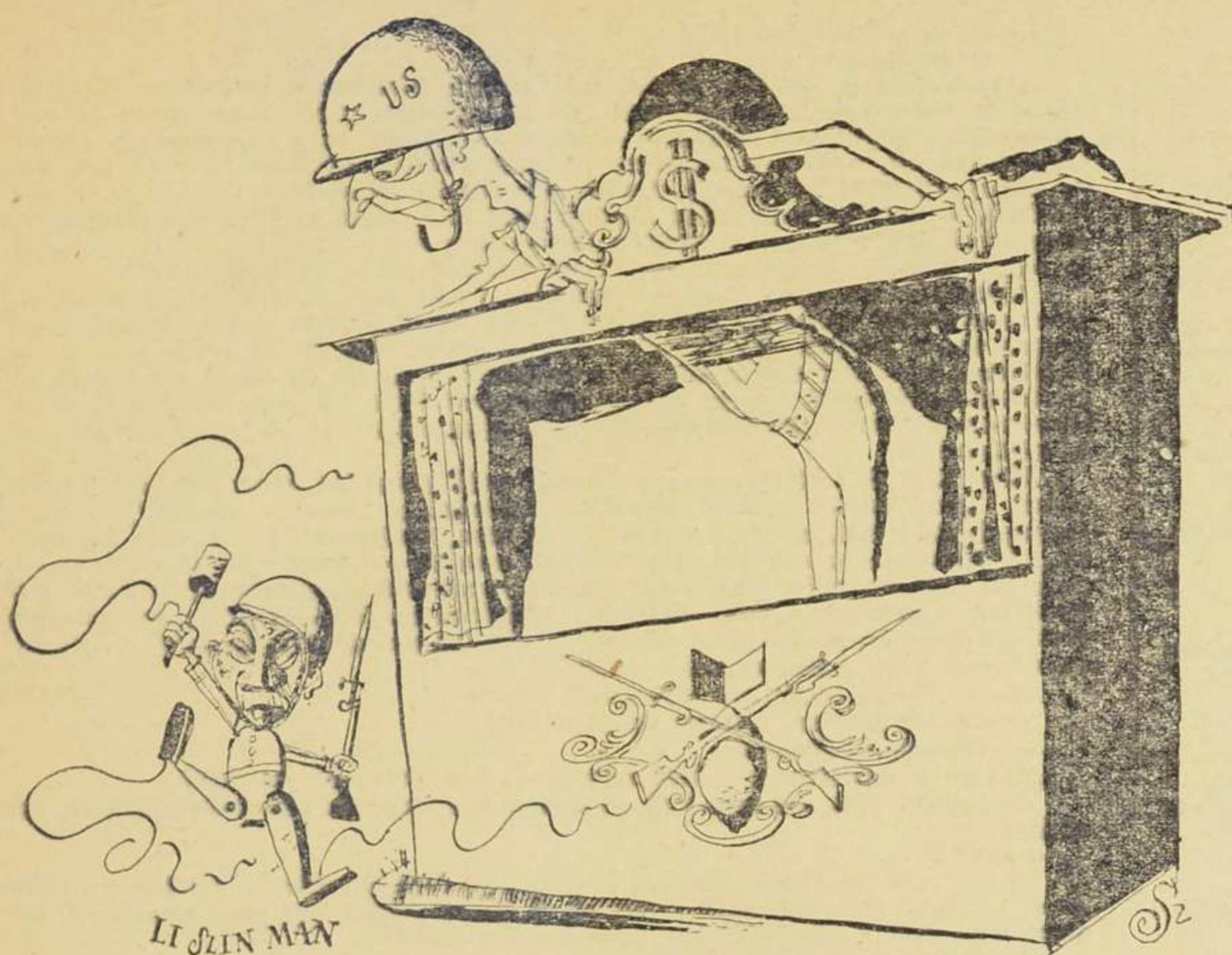
— Megmondhatod nekik — így Takács Lajos —, hogy nálam is alakulgat már. Majd meglátom...

Az asszony mosolyog az urára, ami határozottan jó jel.

(Gergely-Budai)

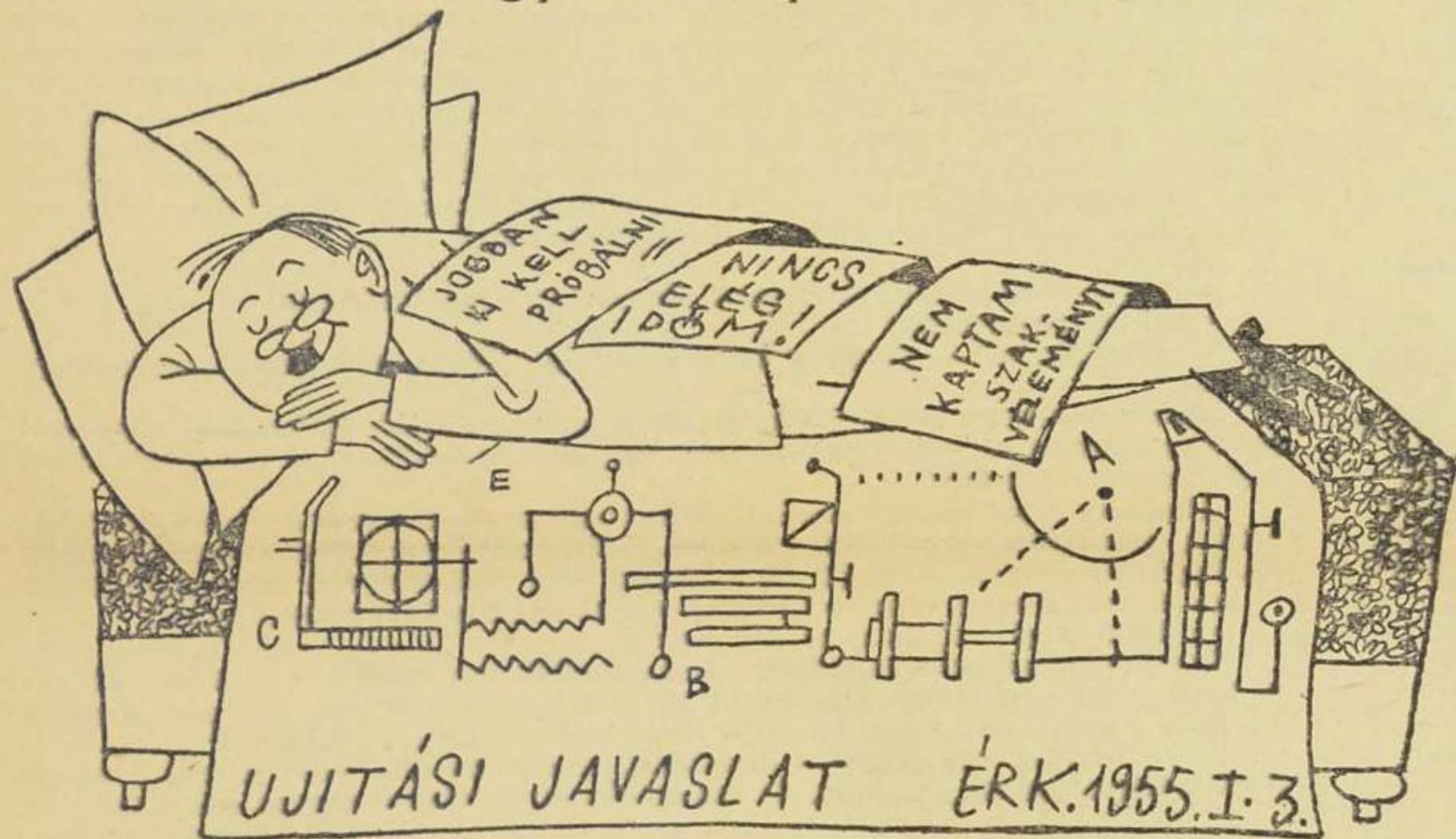


Távol-keleti bábszínház



— Addig rángattuk, amíg most már önállóan ugrál.

Egy rossz újítási felelős,



aki újítási javaslatokkal alszik és kifogásokkal takarózik.

Három ceruza

Mint ahogy vannak szenvedélyes dohányzók, vagy szenvedélyes sakkozók, úgy akadnak szenvedélyes feltalálók is. Ezeknek a szenvedélye csak másnak ártalmas, éppen ezért nehéz őket arról leszoktatni.

Amikor Csehidei magasztos arccal az orrom elé lebegtetett egy frissen hegyezett ceruzát, rögtön rosszat sejtettem.



— Mi ez? — kérdezte rejtélyesen.

Beugrató játéktól tartottam és így óvatosan hallgattam.

— Ceruza! — mondotta.

— Robban? — kérdeztem szemernyi aggodalommal.

Csehidei elkomorodott:

— Az én találmányaim a békés fejlődést szolgálják!

Sejtelmem nem csalt. Bámultam a ceruzát, mert most már tudtam, hogy új találmánnyal találkoztam.

— Lehet írni ezzel a ceruzával? — folytatta a kérdezősködést a feltaláló. — Lehet!

Félakkora plajbászt kotort elő:

— És ezzel lehet írni? Ezzel is lehet!

Most másfélcentis ceruzavéget emelt a magasba, mint győzelmi zászlót.

— Ezzel lehet írni? Nem lehet! Mit csinál az ember egy ilyen ceruzavéggel? Eldobja!

Egymás mellé rakta a három ceruzát, az egészet, a felet és a pirinyít és azt kérdezte:

— Mi az én találmányom?

Eszem ágában sem volt felelni, miután megfigyeltem: Csehidei nemcsak felteszi a kérdéseket, de nyomban válaszol is rá, mintegy feleslegessé minősítve a párbeszéd hagyományait. Nem csalódtam ezúttal sem. Kedvenc feltalálóm tagoltan fontoskodva felelt a saját kérdésére:

— Eldobjuk a ceruzát és ezzel eldobunk másfél centi ceruzabelet, azaz grafitot. Tehát rájöttem arra, hogy a ceruza végére, mintegy másfél centiméter hosszúságban felesleges grafitot tenni!

Lehetséges, hogy nem fogtam fel az első pillanatban a találmány gigászi nagyságát, mert Csehidei izgatottan folytatta:

— Olyan nehéz ezt megérteni?! Millió és millió ceruzánál millió és milió centiméter grafitot lehet megtakarítani. Hatalmas összeg ez évenként, tízévenként, százévenként...

— Ezer évenként — tettem hozzá, hadd lássa, hogy figyelek.

— Köszönöm a megértést! — válaszolta nemes egyszerűséggel. — Egy kis propagandát kérek a találmányomnak!

Szólt és távozott.

Magamban maradtam a nagy találmány eszméjével. Töprengtem. Mi volna, ha fejleszteném a találmányt, tökéletesíteném, terebélyesíteném. Newtonra gondoltam, aki egy jonathan-almának köszönhette a gravitáció törvényét. Hátha nálam Csehidei jelenti a véletlent, Csehidei jelenti az almát?! Nyomban több lehetőségre bukkantam. Mi volna, ha a cigaretta utolsó centijébe, amit úgyis mindenki eldob, nem raknánk dohányt? És a gyertya újjnyi végéből hiányozna a bél? Már magam is feltalálónak álmodtam magam, amikor csengetés zavarta meg termékeny gondolataimat. Csehidei jött vissza még a szokottnál is fölényesebb mosollyal:

— Tovább fejlesztettem az ötletet.

Csodálatosképpen nem kérdezte. Mondta.

Kirakta a mintakollekciót — mind a három ceruzát.



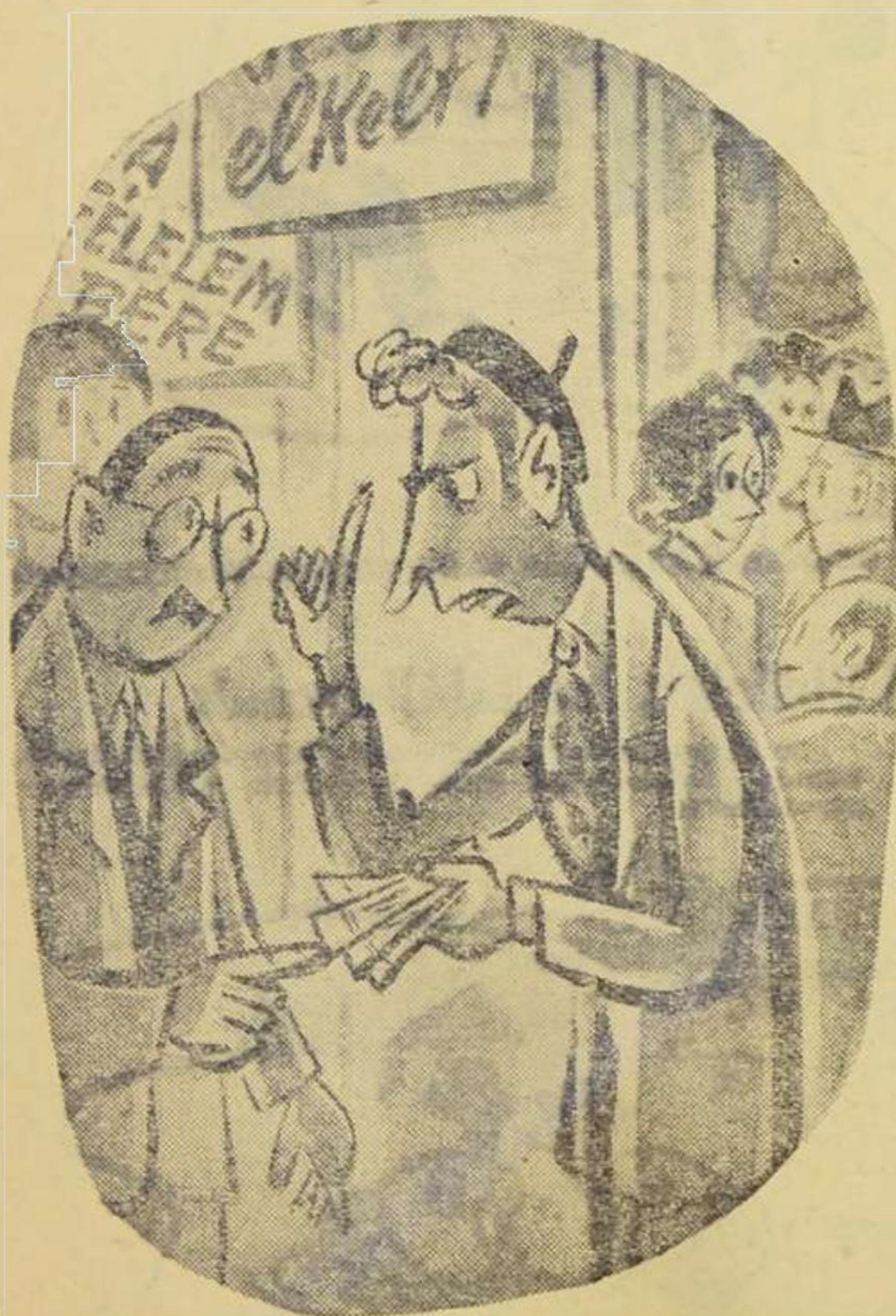
— Voltaképpen a ceruzavég eldobásánál nemcsak a grafit vész kárba, hanem a faanyag is.

— No és? — kíváncsiskodtam, hogy magam is kérdezzek valamit.

— Tökéletesítettem a találmányt. Az utolsó másfél centiméternél nemcsak a grafitot mellőzzük, hanem a fát is, amely teljesen felesleges, ha úgy sincs grafit benne. Másfél centivel rövidebb ceruzát kell gyártani.

(K. — S.)

Indokol a jegyüzér



— Húsz forintért adja ezt az ötharmincas jegyet?

— Hja kérem, ez a félelem bére!

A HUMOR könyvéből

MISS HAMILTON, a századforduló híres angol primadonnája 1905-ben a Magyar Színházban vendégszerepelt. Magával hozta francia komornáját. A komorna a Gésák előadása közben a nézőtérről a színpadra igyekezett, de a vasajtót zárva találta. Véletlenül arra haladt egy, kulccsal rendelkező, bennfentes színházi újságíró, aki udvariasan kinyitotta az ajtót.

— Köszönöm — mondotta a francia szobalány és átnyujtott húsz fillért az újságírónak.

A meghökkent hírlapíró riadtan szabadkozott:

— Kisasszony, ön téved! Én nem színházi alkalmazott vagyok, hanem újságíró!

— Ó, ne haragudjék — felelte zavartan a komorna.

És átnyujtott az újságírónak egy koronát.

KARINTHY FRIGYES egy feledékeny írótársával jelent meg egy koncerten. A legszebb zenedarabnál az író átszellemülten súgta Karinthy fülébe:

— Csodálatos melódia! Milyen kár, hogy az átkozott memóriám miatt el fogom felejteni!

Karinthy vidáman súgta vissza:

— Kössél egy csomót a zsebkendődre, s akkor nem fogod elfelejteni.

RÁKOSI VIKTORHOZ, az egykor Sipulusz néven népszerű humoristához és lapszerkesztőhöz lírai verset küldött be egy fűzfapoéta. Arra kérte, bírálja el a művét és levélben értesítse a véleményéről. A vers címe így hangzott: „Miért élek én?”

Sipulusz a következő sorokban válaszolt:

„Ön azt kérdezi versében, hogy miért él. Megfelelek rá: azért él, mert elővigyázatosan postán küldte be a versét és nem személyesen hozta el.”



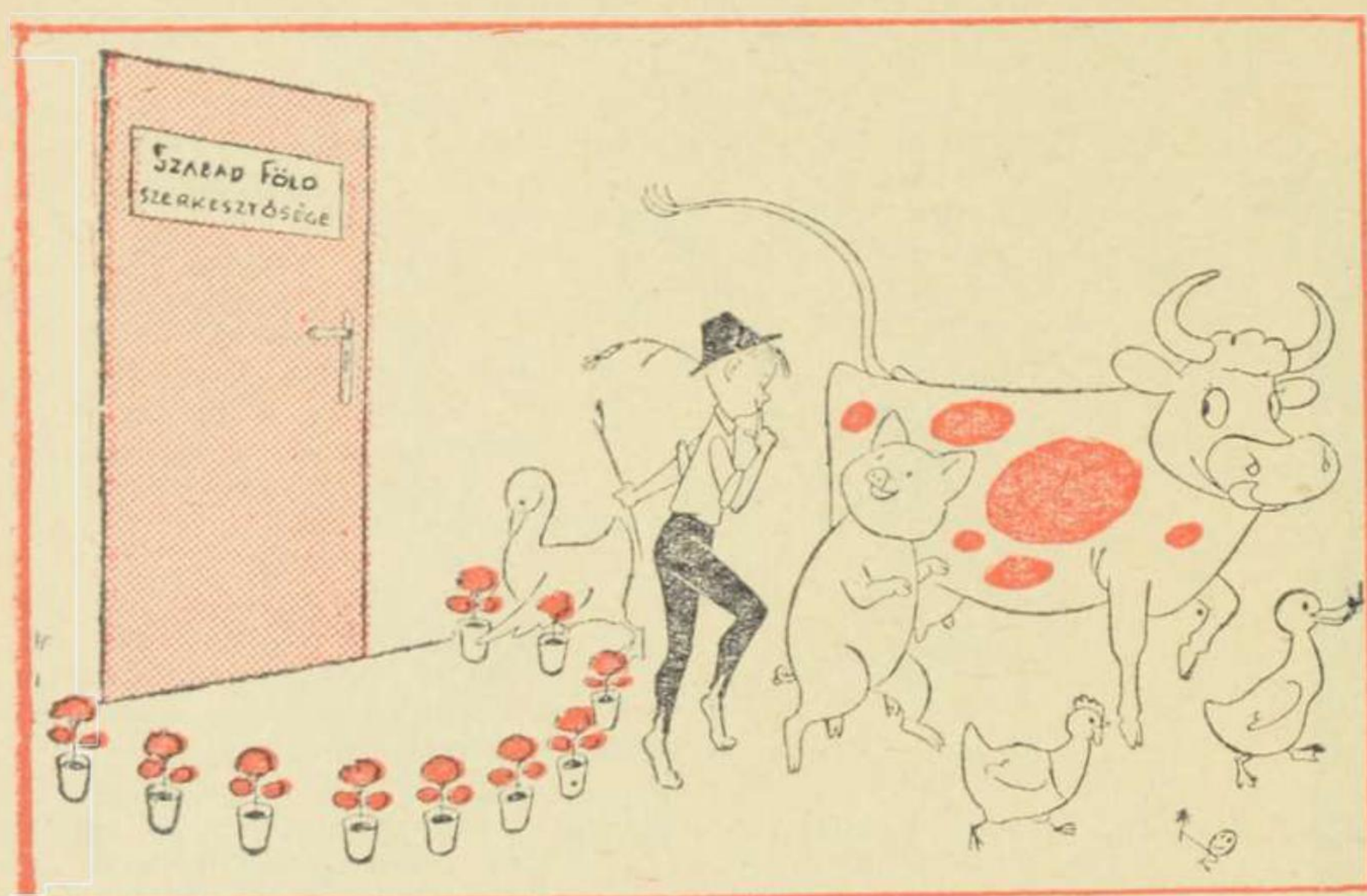
Színház után

— „Oh, Romeo, mért vagy te Romeo?...”

(Vasvári Anna rajza)

Üdvözöljük a 10 éves Szabad Földet!

(Minden vicc nélkül)



Ludas Matyi: Pszt, letettük a virágokat, most már mehetünk, gyerekek!

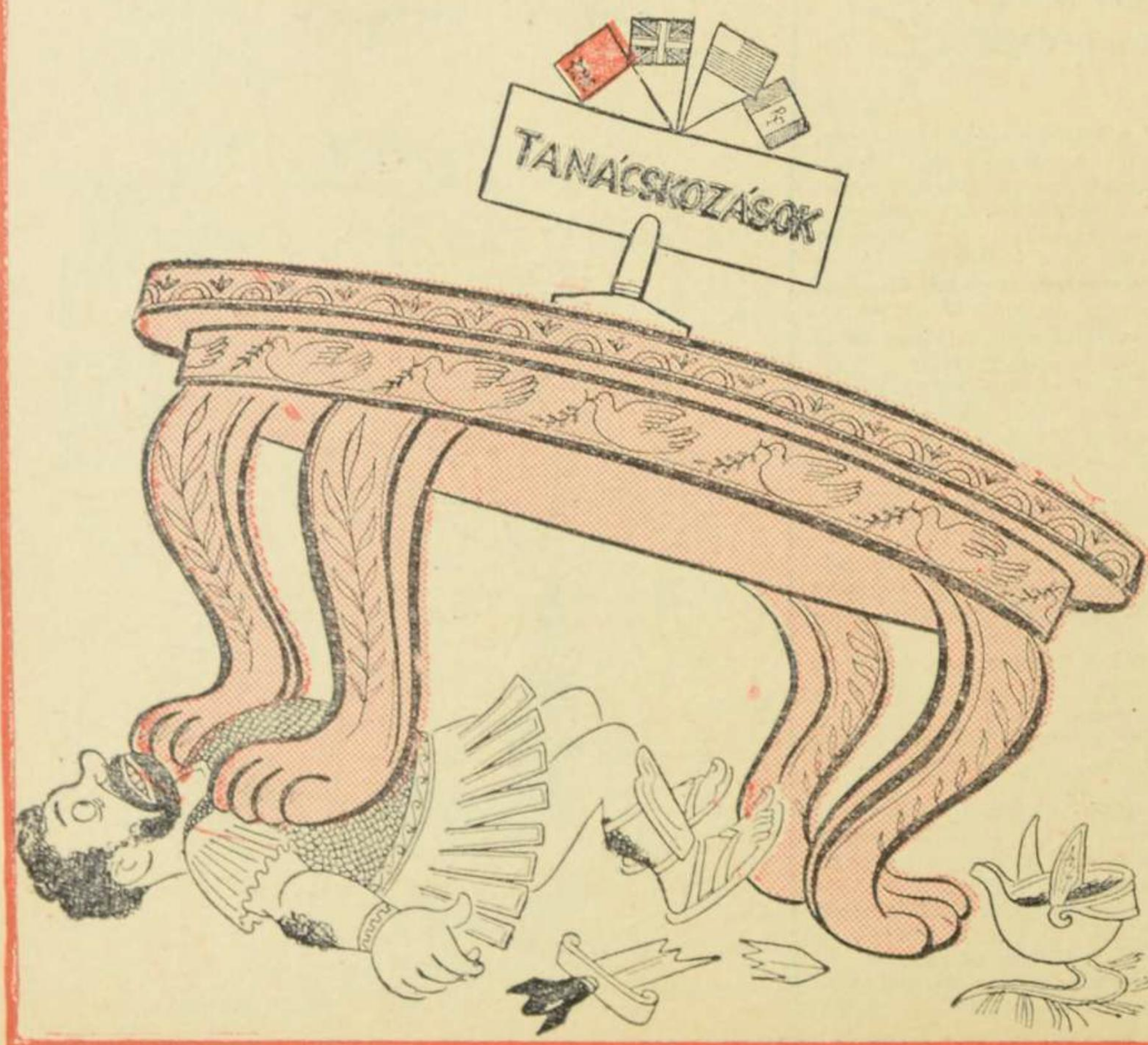
ELŐZÉKENY KISZOLGÁLÁS

Az Ausztriából kivont csapatokat Olaszországba vezényelte az USA



Segni: Mintha rászabták volna uraságodra

Kétváll!



Mesélek a gyereknek

— Ma este miről meséljek?

— Az elefántról!

A kislányom az ágyában feküdt már, amikor feltettem a kérdést — jó viselkedéséért kijárt neki a jutalom-mese. De ha sejtettem volna, hogy éppen az elefántot választja majd mesehősnek, biztosan nem bízom rá a választást. A gyerek tágra kerekített, meseváró szemében feltétlen bizalom csillogott: „Az én apukám ne tudna mesét az elefántról? Amikor Piroskáról, Jancsiról és Juliskáról, Kacor királyról, Hófehérkéről és a hét törpéről tud? Nem lehet az! Apuka megkérdezte, hogy miről meséljen, mert ő mindent tud — még azt is, hogy este miért van sötét és reggel világos — hát akkor miért ne mesélne éppen az elefántról?"

Mindez ott csillogott a gyerek szemében és én nem mertem nemet mondani. Három esztendős apaságom alatt talán először jutott eszembe, hogy szülőnek lenni nagyon nehéz feladat. Egy apának mindent tudnia kell. Ha az orvos nem ért a kapáláshoz, nem veti meg senki. Ha a szántóvető nem éri fel ésszel a zoológiát, ki vonhatná felelősségre? De egy apának tudnia kell, hová lesz a fa, ha elég; a halak miért nem beszélnek; mitől dörög az ég és miért villámlik, és tudnia kell mesélni az elefántról is.

Pillanatok alatt átfutott rajtam mindaz, amit huszonhat év az elefántról belém-esett. Az állatkerti Sziám, Hannibál elefántjai, a „Jónapot, elefánt!", Háti a Dzsungel könyvéből, a cirkuszi Aida... És kész. Elefántismerőseim ezzel kimerültek. A felesleges harmadikat is elefántnak nevezik — jutott hirtelen eszembe —, csak azt tudnám, miért?! Eh, erről úgysem mesélhetek a gyereknek!... Aztán felködlöttek a bemagolt iskolai emlékek. Afrikában és Indiában él... az ormányos emlősök alrendjét alkotó patás állatnem... főként az agyaráért kedvelik... Kíváncsi vagyok, hogy a lányom miért kedveli?

Ismereteim az elefántról ezzel véget is értek.

— Apa, miért nem mesélsz az elefántról?

— Azonnal, kislányom!

A gyerek csodálkozva nézett rám. Csalódott volna az apjában?

— Egyszer volt, hol nem volt, az óperenciás tengeren túli dzsungelben élt egy elefánt...

— És? És?

— Élt... — mondtam bizonytalanul és úgy éreztem, mintha a fejemben volná az a bizonyos dzsungel, de a fatörzsek, a liánok között egy fia elefánt nem sok, annyi sem volt — ha beleszólsz, nem tudok mesélni!

Szerencsére nem hallgatott rám:

— Azt meséld el, hogy mit csinált a kis majommal?!

Meg voltam mentve. Partnere került az elefántnak, kialakulhatott a drámai konfliktus. A fejemben egyszeriben megelevenült a vadon. Elefánt csörtetett át a sűrűn, s felette a fán egy kis majom makogva hajigálta két kézzel a kókuszdiót. Az egyik az elefánt koponyáján koppant...

— ...Hej, nagyon megharagudott erre az elefánt. „Gyere le, kis majom, hadd büntesselek meg!" De az csak makogott, hajigálta a kókuszdiót és eszeágában sem volt engedelmeskedni. Tudta, hogy az elefánt nem tud fára mászni. Megmérgesedett erre az ormányos: „Ha nem jössz magadtól, majd ugrasz, ha muszáj!" Azzal körülfonta ormányával a fát, ahol a kis majom lakott és megcsavarta. A fa azt mondta: „Reccs!" És kitört... Hej, ugrott a kis majom, ahogy a lába bírta, de nem ám az elefánt elé, hanem egy másik, vastagabb fára. Az elefánt utána! Átfonta a fát az ormányával, kétszer megcsavarta, a fa azt mondta: „Reccs! Reccs!" És kitört... Hej, ugrott a kis majom... Alszol, kislányom?

Elaludt.

Másnapig nem gondolt a mesével, és este újra megkérdeztem:

— Ma miről meséljek?

— Az elefántról! — felelte a lányom, aki, úgy látszik, nem szereti a változatosságot.

Három reccsenéssel tört ki a harmadik fa, amikor elaludt. Harmadnap négy reccsenésig jutottam el, negyednap a gyerek nagyon álmos volt, s így a második kicsavart fát sem várta meg.

Majdnem egy hónapja mesélem minden este az elefánt meg a kis majom történetét, s még mindig nem értem a végére. Hiába gondolkozom, nem tudom befejezni. Mi legyen az erkölcsi tanulság? Mi történjék, ha a vadonban már minden fa kitört?

— Mi lesz a mese vége — kérdezte már több ízben izgatottan a gyerek.

— Majd meglátod, ha a végére érünk!...

Ilyenkor mindig megnyugodott: „Az én apukám ne tudná a mese végét, aki azt is tudja, hogy a rádióban nem törpék beszélnek, hanem drótok, meg pici lámpák? Ha senki más, de az én apukám tudja! Hiszen ő mindent tud. Mindent!"

Előre rettegek egy álmatlan éjszakától, amikor be kell majd fejezni a mesét. Szerencsére a gyerek jól alszik. És szerencsére az őserdőben nagyon sok a fa...

Országh György

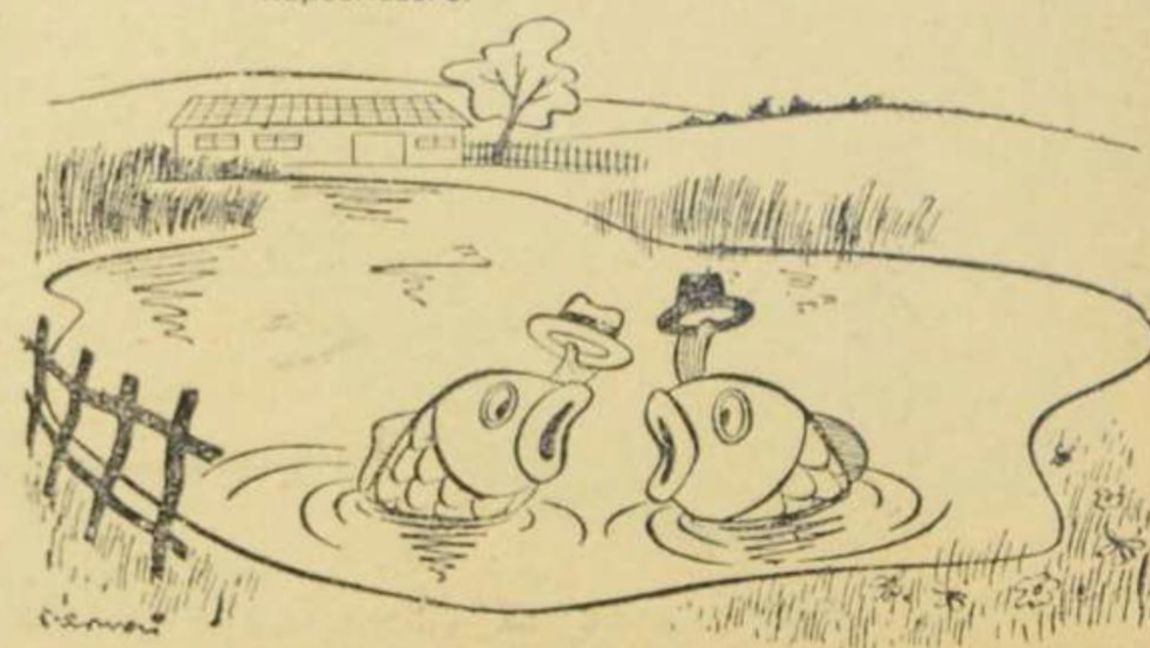
Bányász a mulatságon



— Hej, ha odalenn a bányában is így menne az anyagmozgatás!

„Földiek", ha találkoznak

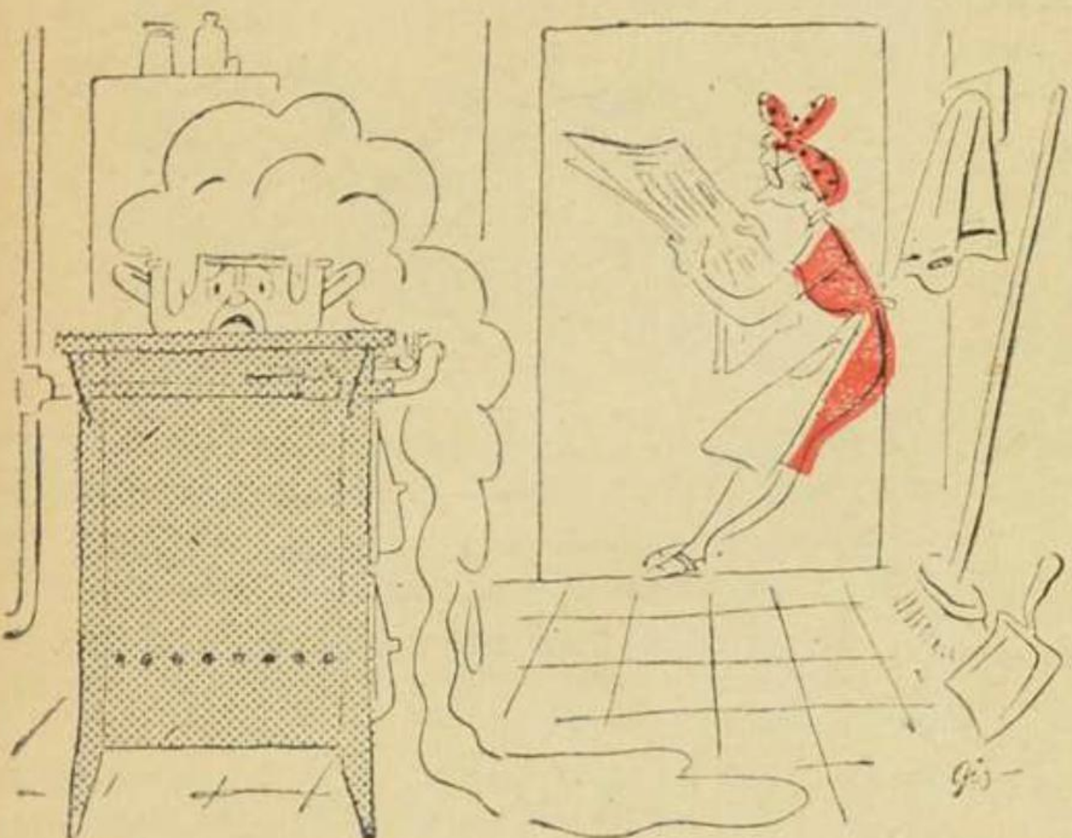
A szajoli haltenyésztőállomás eddig ötmillió darab zsenge pontyivadékot adott a téeszek halastavainak népesítésére.



— Szintén szajolinak tetszik lenni? Megismertem a kiejtéséről...

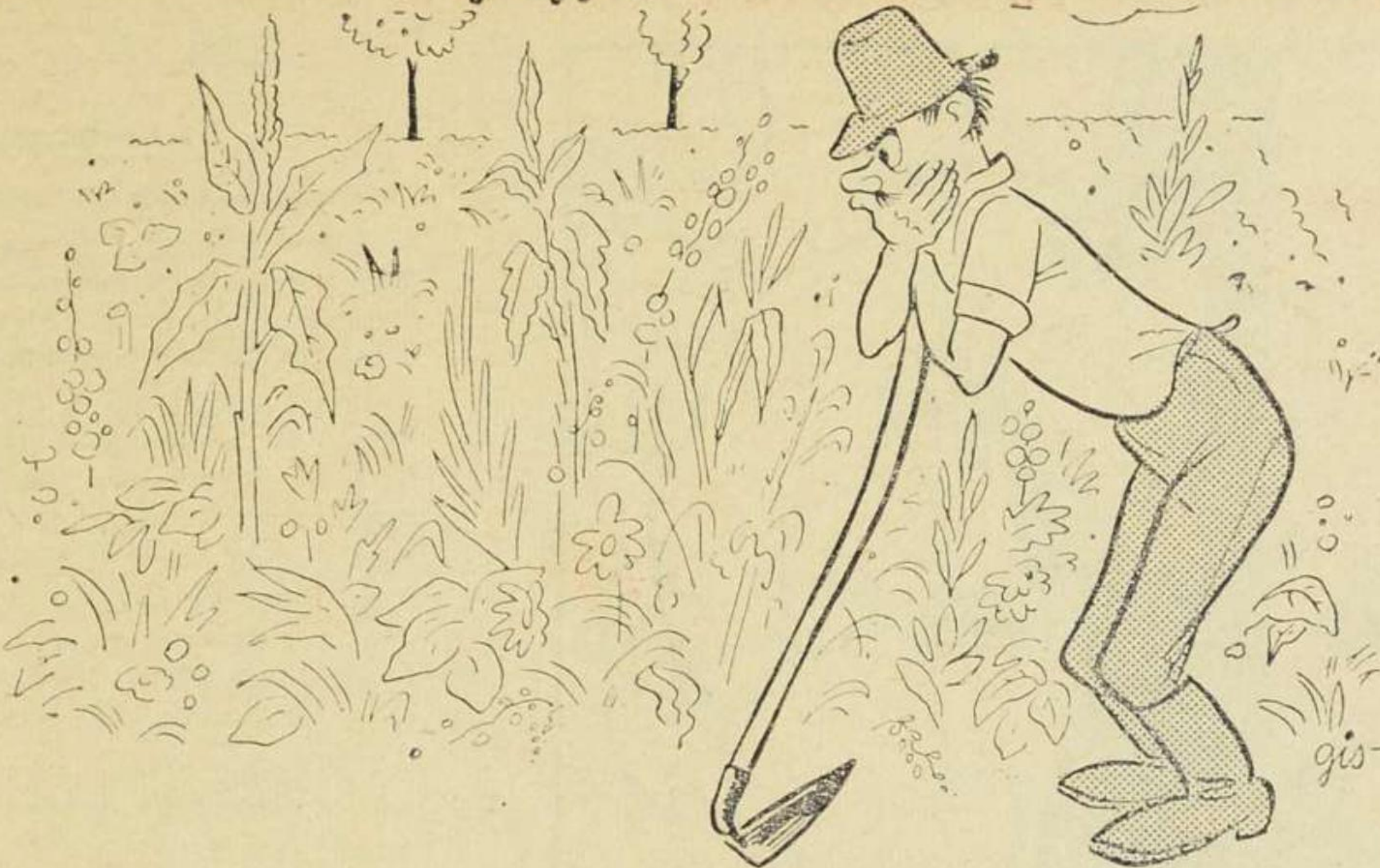
HANYAG emberek

Méltán panaszkodik



A tejeslábas: . . . és ez így megy napról napra!

Még egyszer sem kapált



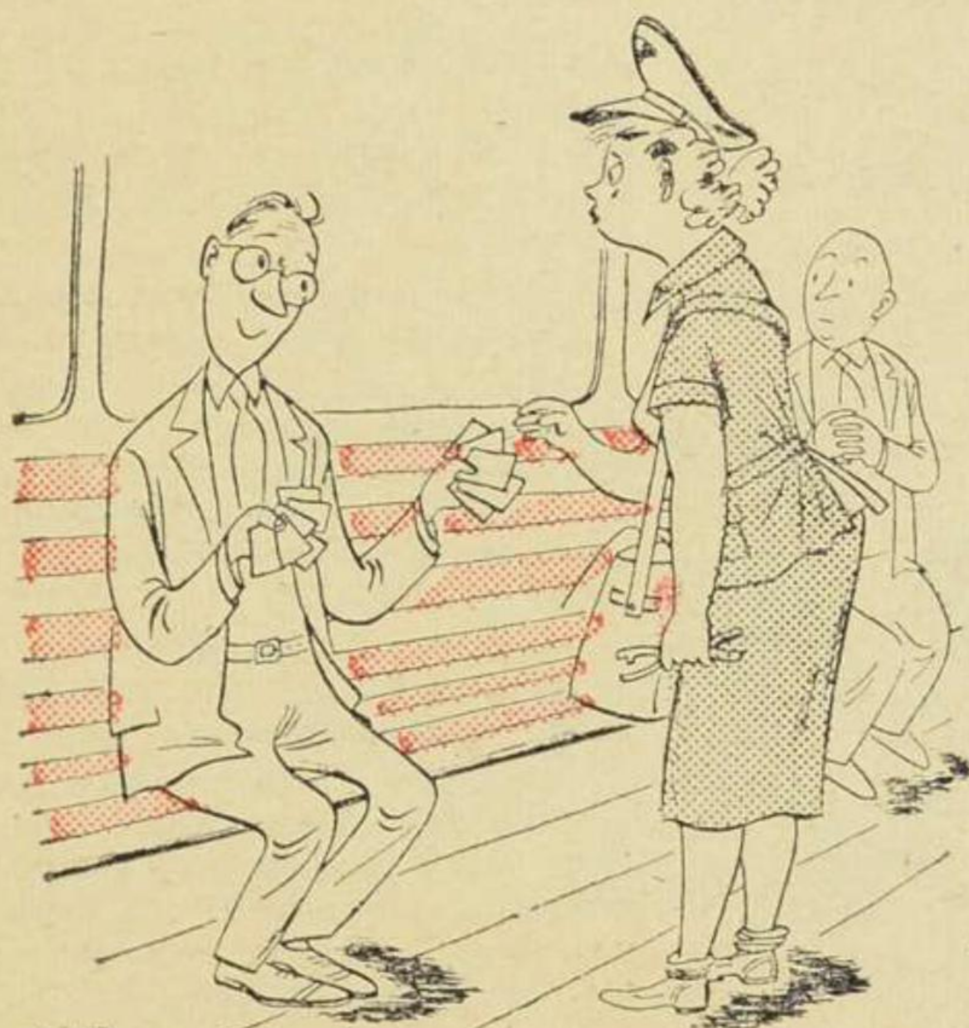
— Mennyi gyom! Vajon mit vetettem én ide?

Rendszerető asszonyka



— Mégis, hol lehet a barna cipőm párja?

„Gondosan" félreteszi



— Pardon, az egyik biztosan a mai jegy . . .

Nem nehéz kitalálni



— Jó kis eső eshetett tegnap maguk felé!
— Honnan tudja?

Aki nem tartja be a technológiai fegyelmet

— Mi az? Tollastul tálalod elém a csirkét?

— Így szállították le a kabátot?!

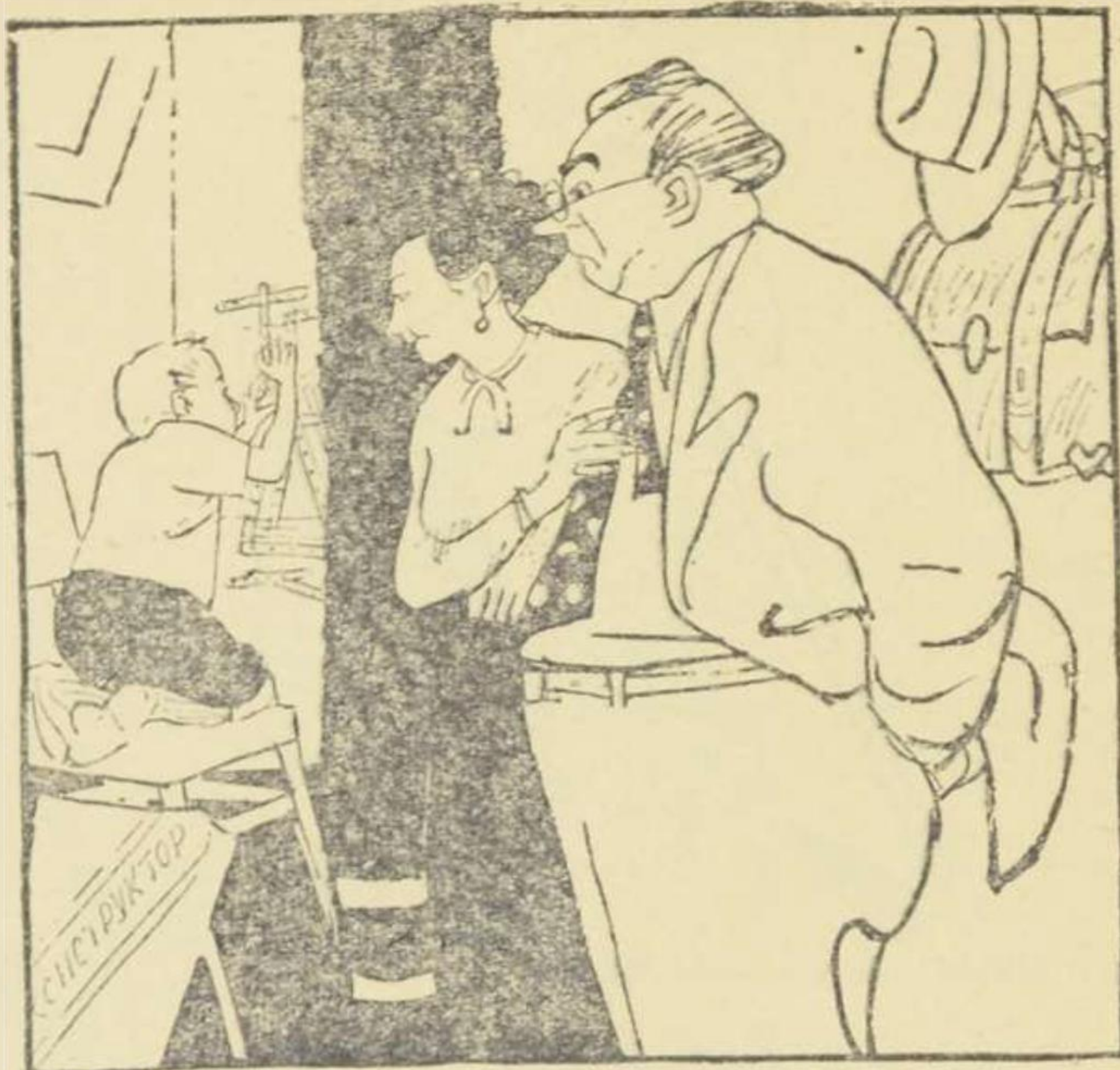
AUTOBUSZ

— Miért nem áll meg?! Azt a . . .

— Szappanozás nélkül borotvál?!!

— Mit csodálkozik? Ők is kihagytak egy-egy munkafolyamatot . . .

Az újítási iroda vezetője – otthon



A feleség: Milyen tehetséges a mi Vovocskánk: új gépet fabrikált. Nem néznéd meg?

A férj: Még mit nem! Először nézzem meg, aztán hagyjam jóvá, aztán vezessem be ... Ismerem már ezeket a feltalálókat!

(Gorjajev rajza a Krokodilból.)

Meglátszik rajta



— Én tudok titkot tartani...

Nem bűneset!



Éjjeli őr: Ejnye, Józsi bácsi, jól keres, rendes, tisztességes ember, miért akar bemászni az irodaablakon?!

Józsi bácsi: Miért? Mert szeretném végre tudni, hogy állok a versenyben!...

Lélekrajz 3 FELVONÁSBAN

I. felvonás.

(Hangulat Lajos nagyszerűen kialudta magát, fél órával előbb ébredt, mint szokott. Feleségével megbeszélte, hogy este elmennek egy kis zenét hallgatni. A hatos üresen futott be az orra elé, a hivatalban közölték, hogy prémiumra terjesztették fel, ezenkívül a szakszervezet úgy döntött, hogy jutalomüdülésben részesíti. Akiket telefonon hívott, mind bent voltak, akik őt keresték, nem találták a szobájában. Ráadásul párolt marhafartő volt resztelt burgonyával az ebéd, Hangulat Lajos pedig kevés dolgot szeretett annyira, mint a párolt marhafartőt, resztelt burgonyával. Ebben a lelkiállapotban lépett be a 9845. számú Állami Fodrászatba.)

Hangulat: (belép. Látja, hogy tízen ülnek a körben elhelyezett székeken. Ő is leül. Nyugodtan elővesz egy újságot és olvasni kezdi.)

Borbély (másfél óra múlva): Tessék parancsolni...

Hangulat (elhelyezkedik a székben)

Borbély: Borotválás?

Hangulat (magában: Milyen körültekintő ez az ember! Kérhetnék hajvágást, manikürt, fazonigazítást, bajusz-stuccolást, de ő figyelmesen megnézte az arcomat, látta, hogy serken a szakáll, és ezért azt mondja: Borotválás!) Igen... Borotválás!

Borbély: Krémet nem parancsol?

Hangulat: Kérek szépen. (*magában: Azelőtt a kutya se óvta az ember bőrét a borbélynál. Szappanozták, lehúzták, kész. A krém puhítja a bőrt, kellemesebb a borotválás. Persze, a vendég nem gondol rá, de itt a derék borbély, aki szívén viseli az én bőrömet, ő figyelmeztet. Hiába, nagy dolog a civilizáció!)*

Borbély (Szappanoz. Látja, hogy Hangulat arca elgondolkodó, nem szól, hogy ne zavarja a vendéget gondolataiban.)

Hangulat (magában: Milyen finomlelkű, figyelmes, kitűnő munkaerő ez a borbély. Nem locsog, nem fecseg. Minden idegszálával az arcbőrömre koncentrálja magát, hogy véletlenül be ne vágjon. Jólesik az embernek, ha ilyen lelkiismeretes dolgozó kezébe teheti le az arcát!)

Borbély (szappanozás és borotválás után, megkérdi): Kiborotváljam?

Hangulat (magában: Precíz mester. Nem hajlandó kiadni a kezéből gyenge minőségű munkát, de közben gondol arra is, hátha a vendégnek gyenge a bőre.) Köszönöm... Ha gondolja...

Borbély (kölnit, timsót és pudert ajánl).

Hangulat (mindegyikből kér és közben magában arra gondol, hogy ez a kitűnő borbély milyen remek kereskedő is, hiszen a jó kereskedő kínálja áruját a vevőnek, felhívja a figyelmét mindarra, amit nyújtani tud. És puderozás után — lévén öntudatos dolgozó, aki nem ad borravalót — barátságosan kezet ráz az udvarias borbéllyal és megígéri, hogy ezentúl állandóan csak ide fog járni.)



II. felvonás.

(Hangulat Lajos az éjszaka folyamán többször felébredt. Reggel összeveszett a feleségével, három hatos ment el az orra előtt, míg végül a negyedikre felkapaszkodott. Hivatalában a főnöke leszidta, mert hatodik napja nem intézett el egy ügyet. Akiket keresett telefonon, mind házon kívül voltak, akikkel nem akart beszélni, mind megtalálták őt. Ráadásul kelkáposzta volt fasírttal az ebéd, Hangulat Lajos pedig kevés dolgot gyűlölt annyira, mint a kelkáposztát fasírthússal. Ebben a lelkiállapotban ment be a 9845. számú Állami Fodrászüzletbe.)



Hangulat (mielőtt belépne, már előre dühöng, hogy sokan lesznek és órákig kell várnia.)

Borbély (harsányan): Jónapot kívánok... Tessék parancsolni! (rámutat egy üres székre.)

Hangulat (morog valamit, a szék felé megy. Közben arra gondol, hogy a borbély nem fogja megfordítani a párnát.)

Borbély (megfordítja a párnát, ragyogóan tiszta kendőt terít Hangulat nyakába): Borotválás?

Hangulat (magában: Nem! Azért jöttem az Állami Fodrászatba, mert mérték után akarok csináltatni egy nylon esőkabátot' Micsoda bosszantó, hülye kérdés? Persze, hogy borotválás.) Borotválás!

Borbély (közben elővette a szappant és a pamacsot. Nagyon udvariasan): Krémet nem parancsol?

Hangulat (magában: Megint kérdez. Krémet? Mi az, hogy krémet? Hol vagyok? Cukrászdában? Ha ott kérdik, hogy krémet parancsolok-e, rendben van! De itt a szőrt akarom lekapartatni az arcomról, az istenit, nem krémest csinálni a pofámból.) Kérek!

Borbély (látja, hogy Hangulat rossz hangulatban van, szappanozni kezdi az arcát. Nem szól egy szót sem, hogy a vendéget ne zavarja a beszélgetéssel.)

Hangulat (magában: Tessék! Kértem krémet, mégis úgy néz rám, mintha megöltem volna az ős-szüleit. És, hogy dörzsöli azzal a nyomorult kemény ecsettel a bőrömet. És nem szól, nem beszél, megvet, mert nem néz ki belőlem borravalót. Ez képes és bevág, direkt bevág, hogy itt vérezzek el a borbélyszéken.)

Borbély (befejezte a szappanozást, lefeni a borotvát, gyorsan, ügyesen borotválni kezd. Amikor befejezte, megkérdi): Kiborotválás?

Hangulat (magában: Vagy szőrös a képem, akkor addig kell borotválnia, amíg sima nem lesz, azért fizetem a borotválási díjat! Ha meg sima, akkor mi a mennydörgetes mennyboltozatnak kérdi, hogy kiborotválja-e! Mit akar kiborotválni? A bőrömet, a zsigereimet, a testem alapanyagát?) Kiborotválás!

Borbély (egy-két helyen még utánaborotvál, aztán előveszi a kölnis üveget): Kölnit parancsol?

Hangulat (magában: Ebbe bele kell őrülni! Folyton ajánl valamit ez a rém. Előbb krém..., most kölni... Kibírhatatlan!) Kérek!

Borbély (látja Hangulat arcán a haragot, a timsóért nyúl): Timsót adhatok?

Hangulat (magában: Ezt az embert az ellenségeim felbérelték, hogy tépje szét az idegeimet.) Adhat!

Borbély (betimsózza Hangulat arcát, szárazra törli): Egy kis pudert?

Hangulat (magában: Nem ezt nem bírom tovább! Felugrik, fizet és tajtékozva elrohan.)

III. felvonás.

(Megjegyezni kívánjuk, hogy Hangulat Lajos pusztán a humorista képzeletének szüleménye. Ha valaki mégis magára ismerne, az pusztán a véletlen játéka nem lehet, így tehát arra kérjük az illetőt, gondolkodjék el a két jeleneten és önkritikáját a fodrászatban tett legközelebbi látogatása alkalmával, a gyakorlatban is hasznosítsa.)

Vajda Albert

MIKLÓS DEÁK KRÓNIKÁJA

Önkiszolgáló bolt



Jó hírt hallottam, a vevőknek
Ez nem lehet közömbös éppen:
Öt önkiszolgáló bolt nyílik
Fővárosunkban még ez évben.

Kiszolgálja magát az ember,
De fennmarad egy hiányérzés:
Hogy gorombáskodjon az ember
Önmagával, ez itt a kérdés...

Új árucikkek

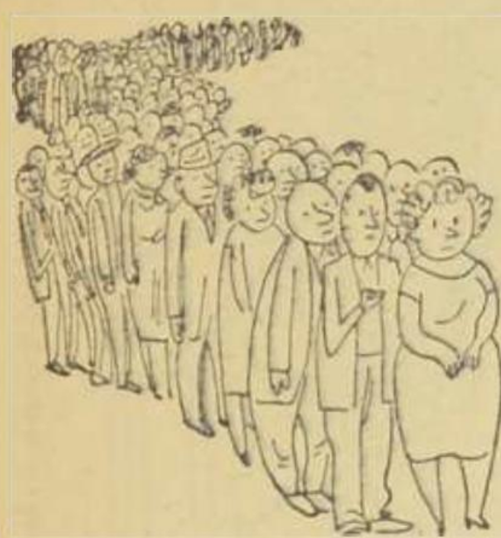


Egy kicsi hír, amelynek láttán
Örül az ember szíve nyomban:
Újfajta zsilett és újfajta
Öngyújtó kerül forgalomba.

Hogy mi lesz az újszerű bennük?
Az igen egyszerűnek látszik:
Új az, hogy meggyullad az egyik,
És borotválni fog a másik.

Kulturfront

Miért megy lassan?



Magam is résztvettem tegnap egy mostanság igen-gyakori pesti kollektív megmozdulásban: sort álltam mozijegyért. Eleinte még örültem is — miközben hosszan és lassan kígyóztam a népes mezőnyben —, hogy tagja lehetek e harcos kulturális összefogásnak, mely arra irányul, hogy a közönség és a pénztárosnő közötti válaszfalat ledöntse. Később aztán már csendes bosszankodással űztem el unalmam. — Miért megy ez ilyen lassan? — tűnődtem, mivel időm volt rá.

Nem telt bele félnap — rájöttem. Akkorra már a pénztár közelébe jutottam. Még két sorstárs állt előttem: egy javakorabeli hölgy és egy feltűnően magas férfi, akiről már akkor tudtam, hogy a nézőtéren is előttem ül majd.

A nő odahajolt az üvegablak kerek nyílásához.

— Aranyoskám, nem volna még két ötharmincasa a hetesre?

— Sajnos, már eggyel sem szolgálhatok. — hangzott a válasz — különben is, ki van írva a pénztár fölötti táblán, hogy hét órára minden jegy elkelt.

— Holnap még ez a film megy?

— A mozi előtt és az előcsarnokban is hirdetjük, hogy még egy hétig játsszuk ezt a műsort.

— Akkor holnaputánra kaphatnék? ...

— Jegyelővétel itt csak egy nappal előre. Ki van írva.

— Jaj, de kár. Tessék mondani, a kisunokámat is elhozhatom?

— Csak tizenhat éven felülieknek... Ez is ki van írva...

— És kell neki is külön jegyet váltani?

— Négy éven felül igen. Ha bemehetne. Ki van írva.

— O, ő még csak három. És most nem lehetne bemenni folytatólag?

— A nagyfilm elkezdése után a nézőtérre lépni... De hiszen ez is ki van írva, kérem.

És még én vagyok türelmetlen — korholtam magam. Mit szóljon akkor a szegény pénztárosnő?

Az előttem álló horihorgas is megszólalt.

— Hogy mennyit tudnak egyesek kérdezősködni...

— Mit sürget — szórt villámokat rá a nő szeme. — Nem látja a táblát, hogy a pénztártól való távozás után reklamációkat nem vesznek figyelembe?

Zavartalanul visszahajolt és megkérdezte, biztosan szerepel-e a filmben Lollobrigida és játszani fogják-e megint a közeljövőben a Kaméliás hölgyet. Majd végre eltávozott.



A férfi lépett a pénztárhoz. Még a dühtől morcossá meredt arccal valami enyhének semmikép nem nevezhető jelzőt eresztett a tovatűnő nő után, majd leereszkedve az ablaknyíláshoz, egyre jobban felengedtek szigorú arcvonásai és már mosolygott is, mikor megkérdezte:

— Aranyos kartársnő, nem volna még két ötharmincasa a hetesre? ...

— Nincs kérem. Ki van írva.

És kezdődött elölről az egész.

Sas György

Ha közelebbről megnézzük
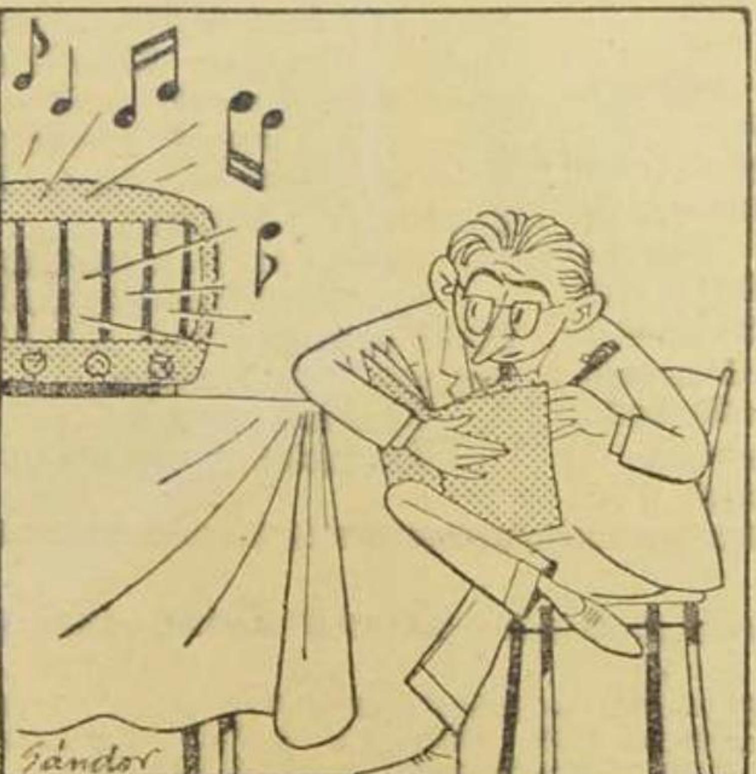


Zeneszerző?

Nem! Költő!



Költő?



Nem! Zeneszerző!

Renoválják a Művészklub helyiségeit



— Úgy vélem, kollégák, hogy az ecsetkezelése elég újszerű, de komoly hiányosságot látok az eszmei tartalom terén...

Petőfi versei megjelennek arab nyelven



Egész úton hazafelé...

Bahnov–Kosztyukovszkij:

A téma és a PROBLÉMA

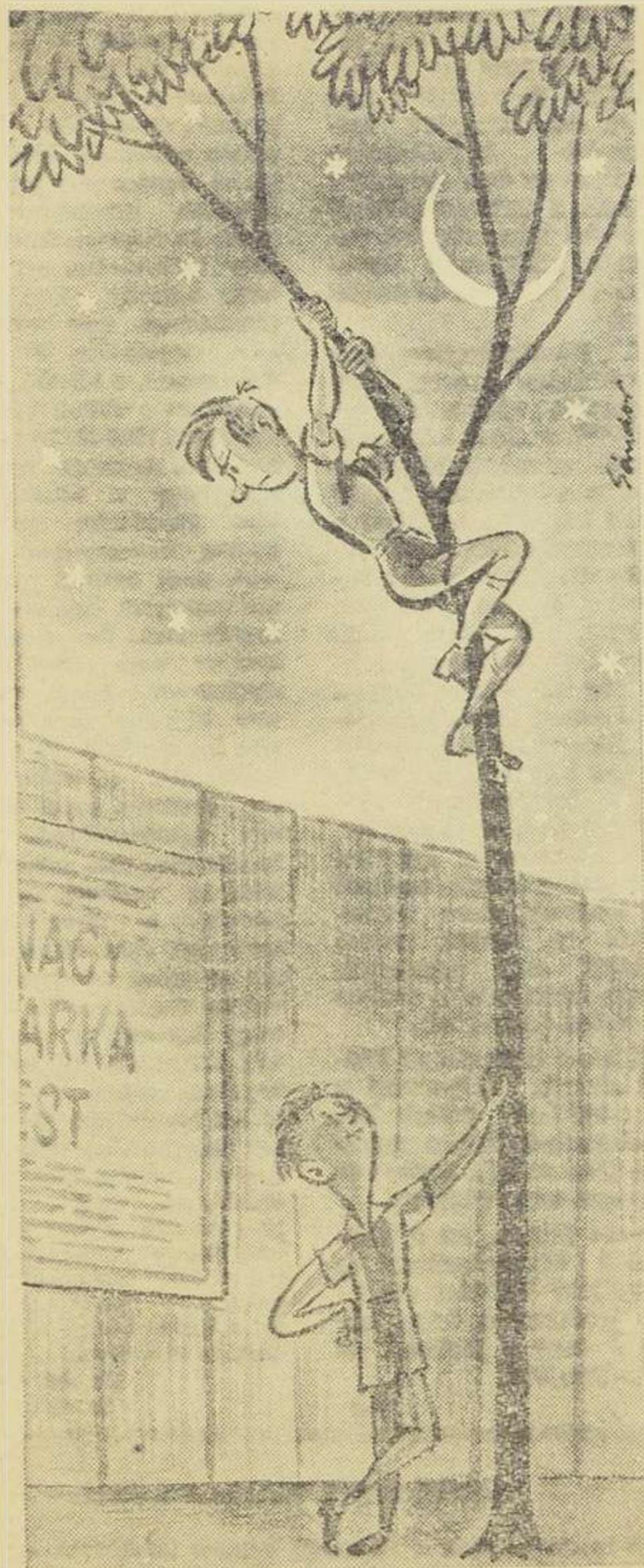
TÚLÓVATOSAK. Igy címezte
vigjátékát a darabíró,
S a dramaturg
igy jellemezte:
„Nekünk ez a darab pont igy jó.
A szerző fiatal. Dicséret
jár néki, mert bátor a tárgya."

S a szinház főrendezőjének
adták a művet, hogy — megáldja.

A szinpadon sötét, dermedt éj.
Zordon magányban elvesző
gondok közt gubbaszt egy széles, mély
fotelban a főrendező.
Főrendezőnk ajkát harapja,
emészti a nehéz problémát:
„Ifjú szerző, jó a darabja,
találóan választott témát.
De rendezőnek jó, ha mér,
s ha lassan jár: tovább is ér.
E szindarabnak súlya van,
de honnét tudjam: baj nem ér-e,
hisz a szerző még súlytalan,
túlságosan kevés az — éve.
Bezzeg, ha ugyanezt Pogogyin
alkotta volna meg vagy Virta,
tudnám, hogy téma, hős oly jó mint
az ismert író, aki írta.
De így — holnapra még kisülne,
hogy a szerző melléfogott,
s nekem — mert neve ifjú, szürke —
‚letolásra' adna okot.
Mindehhez még — valljuk be nyiltan —
kényes s nem is ajánlatos
felvetni a kérdést, hogy ki van
köztünk, aki TÚLÓVATOS?
Főrendezőnek jó, ha mér,
s ha lassan jár: tovább is ér."
S ahogy birta,
úgy kinyirta.

(Radó György forditása)

Egy-egy szabadtéri előadásról



— Na milyen?
— Nem érte meg a mászást...

Le a bürokráciával!

Miért süt rossz kenyeret a tabi péküzem?

Augusztus 15-én egy történelmi pillanatban, amikor éppen nem esett az eső, csomagot hozott a postás a Ludas Matyinak. A csomagban egy kétkilós kenyér és egy kétsoros kisérőlevél lapult. A kenyér szemmelláthatólag azért lapitott, mert alkotói laposra nyomoritották, a levél pedig azért, mert ilyen a természete. A kenyérről még a kisérőlevél olvasása előtt egyszeri látásra kisütöttem, hogy selejt. De hogy az itélet ne legyen elhamarkodott, nézzük csak meg, mit mond a levél:

„Ilyen kenyérrel lát el bennünket a tabi péküzem. Ez a mintapéldány a 12-i szállításból való.

Tab és Vidéke Földmüv. Szöv.
Vegyesboltja
P. J.-né boltvezető, Lulla"

No tessék! Fel van adva a lecke, most már csak azt kell megállapitani, miért olyan ez a kenyér, mintha az ostrom alatt született volna. Mivel nem vagyok kenyérszakértő és nem akarom a tabi sütőüzem felelős vezetőit felelőtlenül „megdicsérni", fogtam magamat, a kenyeret és a levelet: elrobogtam az É. M. Sütőipari Igazgatósághoz szakvéleményért. A szakvélemény, amit rövid idő alatt megkaptam, és egy cseppet sem hizelgő a tabi sütőiparra, igy szólt:

— A kenyérnek feldolgozott nyersanyag jó, de a kidolgozása csapnivalóan rossz, csomós darabok találhatók benne, kelesztése túlságosan hosszú ideig tartott és hideg kemencébe vetették. Ennek következménye lett azután a kenyér nagyméretű ellapulása és sületlensége. A kenyér az idevonatkozó szabványok értelmében fogyasztásra nem alkalmas.

Érdekes, pedig a tabi pékek alkalmasnak vélték. Megnyugtatásul közlöm a tabi sütőipar vezetőivel, hogy az ilyen és ehhez hasonló sülemények lehetnek ugyan alkalmasak, de nem fogyasztásra, hanem lisztpazarlásra és a kenyérevők bosszantására.

Bernáth Ede

Magos bosszúság

Az abonyi „Lenin" Termelőszövetkezet szerződést kötött a Nagykőrösi Földművesszövetkezettel őszi káposztára. A szerződés szerint a földművesszövetkezet gondoskodott a vetőmagról és azt a Kertészeti Magtermeltető és Magellátó Vállalat útján annakidején el is küldte Abonyba.

Májusban elvetették az őszi káposztamagokat, júliusban kiültették a palántákat és várták a termést. Az abonyiak legnagyobb bosszúságára azonban az őszi káposzta helyett a palántákból őszi és nyári káposzta lett vegyesen. Sőt, még karalábé is került a káposzta közé.

A fölművesszövetkezet a szerződés szerint őszi káposztát várt a „Lenin" TSZ-től, a téesz káposztájának azonban 70 százaléka a kevert mag miatt nyári káposzta lett. Bár a földművesszövetkezet végülis átvette a nyári káposztát az őszi káposzta helyett, a Kertészeti Magtermeltető Vállalat selejtje még így is kárt okozott a téesznek, mert a kétféle időpontban beérő nyári és őszi káposztával beültetett területet nem tudják tervszerűen hasznosítani. Nem ez az egyetlen tévedése a Magtermeltető Vállalatnak, mert paprikából is kevert magot küldött, ami ugyancsak alaposan lerontotta a téesz minőségi termelését.

A téesz jóminőségű áruval akarja teljesíteni a szerződésben vállalt kötelezettségét. Ehhez azonban jóminőségű, tiszta vetőmagra van szüksége.

Nem ártana, ha a Kertészeti Magtermeltető és Magellátó Vállalat sürgősen intézkedne, hogy hasonló eset a jövőben ne forduljon elő.

(b.)

Elkönyvelték ...

A szerecsenyi tanács adóügyi osztályán ez év február 28-án 68/1954. tételszámra befizettem 500 forintot. Ezt a befizetést hivatalosan nyugtázták és én nyugodtan hazamentem. Egy hónappal ezelőtt azonban kiderült, hogy az általam befizetett összeget tévedésből másnak a nevére írták. Szóval az elirás ténye félreérthetetlenül beigazolódott, ennek ellenére a tévedés kijavitására senki nem vállalkozott a szerecsenyi tanácsnál. Útmutatást viszont adtak: elküldtek Pápára a járási tanács pénzügyi osztályához, megjelölve egy napot és figyelmeztettek annak betartására, mondván, hogy későbbi időpontban panaszomat már nem veszik figyelembe. Mit volt mit tennem, a kijelölt napon elutaztam a tőlünk húsz kilométerre lévő járási tanácshoz, ahol nyomban megtudtam, hogy a községi tanács útmutatása az időpontra vonatkozóan téves volt, mert ezen a napon a szerecsenyiek ügyével nem foglalkoztak. De, hogy ne menjek haza üres kézzel, megigérték, hogy rövidesen kijönnek és a helyszinen intézkednek. Egy kicsit bosszantott a dolog, mert nem értettem egyet az ide-oda küldözgetéssel, ezért hazamenve, első utam a tanácshoz vezetett, ahol elmondtam a történteket. A tanácsnál újra megerősitették az előző utasitásokat és erősen ragaszkodtak ahhoz, hogy ügyemet a járásnak kell elintéznie. Mit tehettem egyebet: vártam a beigért járási kiküldöttet. Azóta eltelt jóegynéhány hét, a járástól állitólag kint is volt valaki, de az én ügyem még mindig elfekszik valahol. Ezt a „komámasszony, hol az olló"-hoz hasonló társasjátékot éppen az aratás és cséplés ideje alatt játszatták el velem.

Herold Antal
Szerecseny

Miért éppen a könyveket?

(Egy rendelet margójára)



Rejtélyes felírás

Vasárnap feleségemmel és kislányommal Siófokra utaztunk. Kislányom, akinek ez volt az első utazása, állandóan kiváncsiskodott:

— Apu, mikor indul már ez a vonat? Mikor látjuk meg a Balatont?

Feleségemmel karöltve igyekeztünk gyermekünk kiváncsiságát kielégiteni, de amikor Nagytétény-Diósd állomás után egy tábla szövegét kellett felolvasni és megmagyarázni, megállt a tudományunk, mert a táblán ez a szöveg éktelenkedett:

„VASUTÜZEMENKIVÜL ÁLLÓ SZEMÉLYEK ÖNHATALMU TOLATÁSA T I L O S !"

Ludaskám, mentsd meg apai tekintélyemet, mert ennek értelmét nem tudtam a gyereknek megmagyarázni!

Bartos Pál,
Bp., II. Adyliget,
Vörös Hadsereg u. 4.

Egy-két polc kellene...

Mint minden községnek, Mezőhegyesnek is van könyvtára. Olvasók is vagyunk vagy három-négyszázan. Nagyon megörültünk, amikor júniusban és júliusban az illetékesek gondoskodtak könyvutánpótlásról. A többszáz új könyvnek csak egy részét csomagolták ki, nagyobb része még mindig ott áll úgy, ahogyan megérkezett. Azt mondják, nincs hová tenni, mert a meglévő két kis állványra alig párszáz könyv fér rá. A könyvtáros elvtársnő már többször kérte a tanácsot, adjon állványt, de azt mondják, nincs deszka, nincs fedezet, azért nem lehet csináltatni. Véleményünk szerint azért fektetett a könyvekbe többezer forintot a magyar állam, hogy olvassák. Az olvasásnak pedig nem lehet akadálya az a néhány deszka, amiből polcot lehetne késziteni.

Adamovics József,
Mezőhegyes, Zója telep 1.

Ludas Matyi elintézte

A „Kint vagyunk a vízből" cimű cikkel kapcsolatban utasitottuk a Gyógyfürdő Vállalat igazgatóságát, hogy a fürdőzők kényelmének biztositása érdekében vizsgálja felül és szabályozza a medencék kiüritésének időpontját.

Főv. Tan. VB
Közmű és Szolgált. Igazg.
Kovács Pál műsz. oszt. vez.

A „LENKER figyelmébe" cimű közlemény nyomán a közületi Lenker Bolt rendelésünket teljesitette. Köszönjük a Ludas segitségét!

Megyei Tanács Kórháza,
Debrecen
Borbás Péter gazd. vez.

Kedves Ludas! Közbenjárásodra a táppénzkülönbözetet megkaptam. Jó szerencsét!

Pelles Ferenc
robbantómester
Hajduböszörmény

A „Megfogott a zoknim" cimű panasz irójával levélben közöltük, hogy a gyártó vállalat már bevonta a forgalomban lévő rosszul festett zoknikat. Kértük, keresse fel áruházunkat, hogy a vásárolt árut megfelelő minőségűre kicserélhessük.

Magyar Divatcsarnok
Állami Áruház

Történet egy vállalati autóról



(A vállalat igazgatói szobája. Amikor a függöny felgördül, az igazgató az asztalnál ül, szemben vele az újságiró blokkba jegyez.)

Igazgató: Természetesen szerkesztő elvtárs. Tervünk teljesítése minden dolgozónak szívügye. Ámbár az első dekádban ...

Újságiró (jegyez és ismétli): Az első dekádban ...

Igazgató: ... az első dekádban lemaradtunk, mert a miskolci Finomacéláru nem szállította a szükséges hengerelt lemezeket ...

Kovács (belép): Bocsánat egy pillanatra. Igazgató elvtárs, még mindig nem kaptuk meg a hengerelt lemezeket. Szeretnék holnap reggel Miskolcra utazni, sürgetni ... nagyon fontos! Ha megkaphatnám a gépkocsit ...

Igazgató: A gépkocsit nem kaphatja meg!

Kovács: De igazga ...

Igazgató: A kocsit nem kaphatja meg Kovács kartárs, viszont arra kérem, hogy most ne zavarjon bennünket, mert a szerkesztő elvtársnak diktálom a havi tervteljesítésünket.

Kovács: Ó, bocsánat. Szabadság! *(Kimegy.)*

Igazgató: Szóval bár az első dekádban lemaradtunk, viszont a második dekádot ...

Újságiró (jegyez): A második dekádot ...

Igazgató: A második dekádot sem tudtuk teljesíteni a Balatonboglári Egyesült Művek miatt, mert nem szállította a szükséges alkatrészeket.

Szekeres (belép): Igazgató elvtárs most távirataztam Boglárra, hogy holnap reggel érkezem autóval az alkatrészek miatt.

Igazgató: Dehogy érkezik maga holnap reggel!

Szekeres (dadogva): Nagyon fontos ...

Igazgató: Nincs autó, Szekeres kartárs!

Szekeres: Bocsánat. *(Kimegy.)*

Igazgató: Tehát kérem ... Annak ellenére, hogy a második dekádban lemaradtunk, a harmadik dekádban sem tudtuk teljesíteni tervünket a szegedi Piperimpex rossz kooperációja miatt.

Heves (belép): Kérem igazgató elvtárs ...

Igazgató: Tudom, tudom! Nem utazik Szegedre.

Heves: De kérem, a Piperimpex!

Igazgató: Nincs autó!

Heves: (rosszkedvűen kimegy).

Újságiró: Igazgató elvtárs, miért nem engedi ezeket az embereket vidékre, hogy elintézzék a fontos ügyeket?

Igazgató (fölényesen): Ismerni kell a dörgést, elvtárs! Miért akar holnap mindenki utazni? Mert szombat van, hétvége! Miért akar Kovács Miskolcra menni? Hogy útbaejtse Lillafüredet, ahol a menyasszonya üdül. Szekeresnek azért sürgős Boglár, mert Lellén nyaral a felesége. Heves pedig haza szeretne utazni a családjához Szegedre. Természetesen valamennyien a vállalat kocsiján.

Újságiró: És a kooperáció?

Igazgató: Tessék csak rámbízni! Különben is a kocsi holnapra már foglalt, mert magam szállok ki a soproni Kábelgyárba.

Újságiró: Minek?

Igazgató: A családom a Lővérekben üdül.

Miklósi Ottó

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő) TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285. Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.